

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **M. S.**, nar. X., naposledy bytom v zahraničí v obci D., Z., Irak, t. č. PT G., zast. Mgr. Z. Š., L.Z.L.P., B., proti odporcovi: **M.V.S.R. – M. Ú.**, B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: MU-249-12/PO-Ž/2006 zo dňa 23.5.2006 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 56/2006-72 zo dňa 12. decembra 2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 56/2006-72 zo dňa 12. decembra 2007 **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: MU-249-12/PO-Ž/2006 zo dňa 23.5.2006, ktorým odporca podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území SR a súčasne rozhodol, že sa na neho vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Iraku podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd vyhodnotil žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu z februára 2006 za žiadosť „sur place“, pretože navrhovateľ opustil krajinu pôvodu v roku 2000, pričom prvý krát požiadal o azyl na území SR v apríli 2001 (toto azylové konanie sa skončilo jeho zastavením v dôsledku odchodu navrhovateľa z azylového zariadenia), navrhovateľ sa však aj naďalej držiaval na území SR a opätovne požiadal o azyl vo februári 2006. Preto jeho žiadosť z roku 2006 vyhodnotil za žiadosť „sur place“, ktorej základným rysom je podľa krajského súdu skutočnosť, že počas pobytu žiadateľa o azyl mimo krajiny pôvodu došlo v krajine pôvodu ku skutočnostiam, v dôsledku ktorých sa nemôže alebo nechce vrátiť do krajiny pôvodu. Zo žiadosti navrhovateľa je však podľa krajského súdu zrejmé, že navrhovateľ zakladá dôvody svojej žiadosti na dôvodoch, ktoré sa stali pred jeho odchodom z krajiny pôvodu (pred decembrom 2000). Udalosti v priebehu rokov 2001-2006 navrhovateľ vo svojej žiadosti neprezentoval, preto ak odporca navrhovateľovi neudelil azyl, lebo navrhovateľ vo svojej žiadosti o azyl ako

utečenca „sur place“ neuviedol žiadne dôvody ku vzniku ktorých došlo v priebehu jeho neprítomnosti v krajine pôvodu, rozhodol správne, pričom krajský súd zdôraznil, že odporca nemal povinnosť za navrhovateľa zisťovať - vyhľadávať dôvody (ku vzniku ktorým došlo v priebehu jeho neprítomnosti v krajine pôvodu).

Podľa krajského súdu z rozhodnutia odporcu je zjavné, aj keď navrhovateľovu žiadosť nevyhodnotil z pohľadu žiadateľa „sur place“, prečo navrhovateľovi neudelil azyl. Odporca sa zaoberal udávaným dôvodom prenasledovania súvisiacim s jeho sympatiami s Kurdskou stranou pracujúcich (PKK), keď konštatoval, že v poslednom období sa situácia na severe Iraku uvoľnila a PKK nepredstavuje bezpečnostný problém. Nad rámec tohto zdôvodnenia krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ v čase svojho pobytu v Iraku nebol za svoju podporu tejto strane nijakým spôsobom atakovaný. Údajná smrť jeho otca je z tohto pohľadu podľa krajského súdu nepodstatnou, pretože k nej malo dôjsť už v roku 1996. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na vyjadrenie navrhovateľa v druhom azylovom konaní, v ktorom uviedol, že jeho otec bol v roku 1996 zabitý pešmergami, pretože spolupracoval s PKK, pričom v prvom konaní uviedol, že jeho otec žije. Na viac krajský súd nad rámec dokazovania vykonaného odporcom k tvrdeniu navrhovateľa, že je vyznávačom jezidského náboženstva, uviedol, že navrhovateľ v tejto súvislosti nikdy neprezentoval žiadne útoky – prenasledovanie smerované voči nemu ako jezidovi, pričom súčasne poukázal na to, že v občianskom preukaze založenom v spise odporcu je ako náboženstvo navrhovateľa uvedený islam, pričom navrhovateľ pred súdom verifikoval pravdivosť tohto údaju.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd neposudzoval napadnuté rozhodnutie odporcu v medziach jeho oprávneného prostriedku, nesprávne právne posúdil jeho žiadosť o udelenie azylu. Navrhovateľ považoval aplikáciu a interpretáciu definície utečenca „sur place“ krajským súdom za právne nesprávnu. V tejto súvislosti poukázal na definíciu pojmu utečenec „sur place“ podľa príručky „Kritéria a postupy pri udeľovaní štatusu utečenca podľa Konvencie z roku 1951 a podľa Protokolu z roku 1967 o postavení utečencov“ vydanou UNHCR v januári 1992, podľa ktorej osoba sa stáva utečencom „na mieste“ následkom udalostí, ku ktorým došlo v rodnej krajine počas jej neprítomnosti, osoba sa môže stať utečencom „na mieste“ svojím vlastným počínaním.

Navrhovateľ v tejto súvislosti namietal, že jeho žiadosť o azyl je založená na dôvodoch, ktoré nastali ešte pred jeho odchodom z krajiny pôvodu, a preto posúdenie jeho žiadosti ako utečenca „na mieste“ nie je z právneho ani skutkového hľadiska možné a ani správne.

V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že pokiaľ mala byť žiadosť navrhovateľa posúdená inak ako ju posúdil odporca, mal krajský súd rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa navrhovateľa jedine odporca je oprávnený rozhodovať o tom, či osoba spĺňa podmienky udelenia azylu alebo nie a jeho rozhodnutie nemôže byť nahradené rozhodnutím súdu.

Navrhovateľ namietal, že krajský súd sa bližšie nezaoberal dôkazmi, ktoré predložil na pojednávaní. Poukázal na obsah spisového materiálu odporcu, na správy o situácii v Iraku, ktoré hovoria o tom, že pre strany KDP a PUK je strana PKK naďalej nepriateľskou stranou.

Namietal proti tvrdeniu odporcu, že nie je vyznávačom jezidskej viery, tvrdenia odporcu o rozporoch v jeho výpovediach nie sú podľa navrhovateľa pravdivé a nesúhlasí ani s výsledkom testu náboženstva ako ho prezentoval odporca v rozhodnutí. V tejto súvislosti sa navrhovateľ odvolával na výsledky o jezidizme, ktoré navrhovateľ predložil na pojednávaní a ktoré dokazujú, že jeho odpovede sa od dostupných informácií podstatne neodlišovali.

K argumentu krajského súdu, že navrhovateľ nikdy neprezentoval žiadne útoky, ktoré by boli namierené voči navrhovateľovi ako jezidovi, navrhovateľ poukázal na zápisnicu z pohovoru zo dňa 10.1.02001, kde na otázku, či mal konkrétne problémy ako jezida odpovedal: „Áno, často som mal problémy. Ľudia nám nadávajú a hádžu po nás kamene....“alebo na inom mieste: „ Báli sme sa chodiť do iných miest a dedín“.

Podľa navrhovateľa je napadnuté rozhodnutie nesprávne a tiež je zrejmé, že krajský súd postupoval pri preskúmaní rozhodnutia odporcu v rozpore s ustanoveniami OSP, krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťami uvádzanými v opravnom prostriedku ani uvádzanými počas pojednávania, nesprávne kvalifikoval žiadosť o udelenie azylu, na základe čoho nesprávne rozhodol, preto navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Skutočnosť, že navrhovateľ sa už od roku 2001 zdržiava neoprávnene na území SR, o čom mal vedomosť a nemal záujem počkať ani do ukončenia azylového konania v roku 2001, podľa odporcu jednoznačne nasvedčuje tomu, že súčasnou žiadosťou o udelenie azylu sa snaží legalizovať si svoj pobyt na území SR.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľovi nebol udelený azyl z dôvodu, že v jeho prípade neexistovali žiadne problémy s prenasledovaním štátnymi orgánmi ani armádou a nijakým hodnoverným spôsobom počas celého konania nepreukázal opodstatnenú obavu z perzekúcie vo svojej domovskej krajine. Navrhovateľovi neudelil azyl ani z náboženských dôvodov, pretože navrhovateľ nevedel dostatočne preukázať, že patrí k jezidskej náboženskej skupine. Poukázal tiež na podstatné rozdiely pri porovnaní výpovedí navrhovateľa v jednotlivých konaniach, ktoré spochybňujú hodnovernosť osoby navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

K jednému z dôvodov, pre ktoré navrhovateľ opustil krajinu pôvodu, (t.j. že od roku 1985 pracoval pre stranu PKK ako spojka, pomáhal pri zabezpečovaní materiálu alebo ak bolo potrebné ukryť nejakých ľudí, kým si pre nich neprišli členovia PKK, pričom územie, kde navrhovateľ žil, bolo pod kontrolou Kurdskej demokratickej strany (KDP), ktorá nechcela, aby PKK rozšírila svoju pôsobnosť, preto členovia chodili po dedinách a kontrolovali, či sa tam neskrývajú členovia PKK. V roku 1996 pri podobnej prehliadke v dome jeho otca, udreli jeho otca pažbou pušky do hlavy a zabili ho. V roku 2000 boli chytení členovia strany PKK členmi KDP a tí mali prezradiť meno navrhovateľa ako spolupracovníka PKK. V tom istom roku mali členovia KDP obsadiť celú dedinu, on a jeho priateľ sa zľakli a utiekli najskôr do mesta Z. a neskôr do hôr Becher, skrývali sa u partizánov patriacich k PKK a odtiaľ navrhovateľ ušiel z krajiny), odporca uviedol, že navrhovateľ opustil krajinu pôvodu v roku 2000 a na Slovensku sa zdržiaval 5 rokov nelegálne, pričom za uvedené obdobie sa situácia v krajine pôvodu zmenila. Podľa odporcu v poslednej dobe sa situácia v severnom Iraku uvoľnila, PKK sa postupne vzdáva radikálnych a utopických požiadaviek kurdskeho národa, aktuálna situácia PKK v severnom Iraku sa dá len ťažko preskúmať. Bojovníci PKK nevykonávajú na irackom území žiadne operácie a nie sú kurdskými stranami v severnom Iraku považované za bezpečnostný problém. Vzhľadom k tomu, že situácia sa v Iraku za dobu neprítomnosti navrhovateľa zmenila, je pravdepodobné, že dôvody, pre ktoré žiada navrhovateľ udeliť azyl na území SR sú v súčasnej dobe neopodstatnené.

K náboženskému dôvodu jeho žiadosti odporca uviedol, že navrhovateľ neuviedol správne náboženské posvätné prvky, nesprávne uviedol čo sa deje podľa jezidskej viery s dušou po smrti, nevedel uviesť vlastnosti, ktoré majú mať jezidovia, ako vzniklo slovo jezidimus, nesprávne uviedol najväčšie meno Boha, ktoré je uvedené v trojverší vo svätej knihe, nesprávne uviedol ako vznikol jezidzmus a aké sú hlavné náboženské povinnosti jezidov. V tejto súvislosti odporca uviedol, že navrhovateľovi bolo položených 25 otázok ohľadom jeho náboženského vyznania, z čoho odpovedal na 13 otázok nesprávne, čiastočne odpovedal na správne na 5 otázok. Na základe uvedeného odporca konštatoval, že navrhovateľ nie je vyznávačom viery jezidi.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu namietal, že rozhodnutie odporcu vychádza zo skutkového stavu veci, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a je založené na nesprávnom právnom posúdení.

Zdôraznil, že dôvodom jeho žiadosti o udelenie azylu na území SR bola a je obava o jeho život v Iraku z politických a náboženských dôvodov, pričom zhodné dôvody žiadosti uviedol aj v roku 2001. Nesúhlasil s názorom odporcu, že situácia sa v krajine pôvodu počas jeho neprítomnosti zmenila, čomu nasvedčujú aj správy o krajine pôvode, ktoré tvoria obsah spisu odporcu. Namietal proti názoru odporcu, že situácia sa medzi prívržencami PKK KDP upokojila, pretože z obsahu správ o krajine pôvodu, ktorými odporca disponuje vyplýva, že pre KDP a PUK predstavuje PKK aj naďalej nepriateľskú organizáciu a riziko prenasledovania tu stále existuje.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal proti spochybneniu odporcu, že je príslušníkom náboženskej skupiny jezidov na základe odpovedí na 25 položených otázok

týkajúcich sa náboženstva jezidov. Uviedol, že na všetky otázky odpovedal podľa svojich vedomostí a tvrdenie odporcu, že správne odpovedal len na 7 otázok považoval za účelové a neobjektívne vyhodnotené. Zdôraznil, že jezidizmus nie je miestne iracké náboženstvo, ale je rozšírené vo viacerých krajinách, preto sa zvyky, tradície a obrady v jednotlivých krajinách rôznia. Na základe toho nie je možné hovoriť o jednotlivých vonkajších znakoch a prejavoch tohto náboženstva. Vzhľadom na čisto ústny spôsob podávania a učenia náboženstva z generácie na generáciu (jezidizmus sa neučí na školách), je možné, že dochádza k skresleniu informácií. Jezidizmus ako iné náboženstvá je podľa navrhovateľa predovšetkým o viere, vnútornom presvedčení a chcení žiť, konať a správať sa určitým spôsobom, vedomosti a znalosti sú len doplnením a cestou ako sa priblížiť k ideálu, ktorý dané náboženstvo sleduje.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že odporca rozhodol na základe nepodložených informácií, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie, preto navrhol, aby súd rozhodnutie odporcu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. §250 I ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne v opravnom prostriedku uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu, keď poukázal na to, že skutkové zistenia odporcu ohľadne vyhodnotenia situácie v krajine pôvodu a ohľadne vyhodnotenia náboženského dôvodu s poukazom na nesprávny záver odporcu o tom, že nie príslušníkom náboženskej skupiny jezidov, sú v rozpore s obsahom spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval jednak skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane záveru odporcu o nepreukázaní relevantných dôvodov o udelenie azylu a nad rámec dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, posudzoval rozhodnutie odporcu z hľadiska vyhodnotenia navrhovateľa ako žiadateľa sur place (na mieste) a z dôvodu, že navrhovateľ neuviedol žiaden dôvod, ktorý sa vzťahoval k obdobiu neprítomnosti navrhovateľa v krajine pôvodu, vyhodnotil rozhodnutie o neudelení azylu za vecne správne.

Záver krajského súdu o správnosti skutkových zistení odporcu, (vzhľadom k tomu, že sa nevysporiadal s námietkami navrhovateľa ohľadne rozporu týchto zistení s obsahom spisu a vyhodnotením testu náboženstva, s ktorým navrhovateľ nesúhlasil a krajskému súdu predložil dôkazy, ktorými jeho vyhodnotenie spochybňoval, sa javí ako predčasný. Uvedený záver totiž nevypovedá nič o správnosti postupu krajského súdu pri jeho hodnotení dostatočnosti skutkových podkladov najmä s poukazom na vznesené námietky navrhovateľa, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu zostali zo strany krajského súdu nepovšimnuté.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

Na viac s vysloveným právnym názorom krajského súdu, ktorý hodnotil navrhovateľa ako žiadateľa sur place nebolo možné súhlasiť, pretože o žiadateľa sur place ide vtedy, keď osoba, ktorá v okamžiku odchodu z krajiny pôvodu nebola utečencom, ale stala sa ním neskôr v dôsledku okolností, ktoré nastali v dobe jej neprítomnosti.

V danom prípade, navrhovateľ netvrdil, že je žiadateľom sur place, takto ho nevyhodnotil ani odporca. Treba prisvedčiť správnomu orgánu, že správne, pretože navrhovateľ svoju žiadosť o azyl zakladá na dôvodoch, ktoré nastali ešte pred jeho odchodom z krajiny pôvodu, a preto posúdenie jeho žiadosti ako utečenca na mieste nebolo z právneho ani skutkového hľadiska správne a navyiac pre chýbajúcu námietku navrhovateľa ani možné.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nesprávnosť rozhodnutia odporcu.

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihlíada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, navyiac nesprávne právne posúdil žiadosť navrhovateľa ako žiadateľa sur place, nevysporiadal sa s návrhom navrhovateľa o vykonanie dôkazov, ktoré predložil spolu s opravným prostriedkom, (že je iným žiadateľom o azyl ako žiadateľom „sur place“) a keďže je nepochybné, že konal o niečom inom, než čo bolo predmetom opravného prostriedku, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 27. mája 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová